

WERELDKAMPIOENSCHAPPEN JUNIOREN TE CANADA.

Op maandag 17 juli 1989 vertrok het Belgisch junior-kayakteam richting Canada om er zich grondig voor te bereiden op de Wereldkampioenschappen die er twee weken later plaats zouden hebben. Het team bestond uit: Luc Verduyckt, Mark Vandeweyer, Danny Van Moorsel, Geert Iven, Guy Devolder, Wendy Janssens en begeleiders Dorian Saelens en Dirk Deldaele.

We gingen per trein naar Schiphol. De samenkomst van de ploeg was gepland te Antwerpen Centraal. Iedereen was op post. Na een voorspoedige reis, dus zonder mensen die voor de trein sprongen of vliegtuigen kaapten kwamen we aan op Halifax-Airport alwaar we door de douane duchtig gecheckt werden op alcohol en tabakbezit. Onze aankomst werd een beetje veronaangenaamd door een ernstig beschadigde paddel, maar de ontvangst daarentegen was zeer goed. We werden afgehaald door onder andere een zeventienjarige schoonheid. In ons motel kregen we allen een kamer met T.V. en airconditioning toegewezen, maar omdat er geen driepersoonskamers voorzien waren werden de jongeren, metname Danny en Mark gedwongen één bed te delen.

Iedere club in de regio had een ploeg toegewezen gekregen en zo kwamen wij bij de **Sack-A-Wa Canoe club** terecht, een kleine acht jaar oude club met voornamelijk vrouwelijke leden van hooguit veertien jaar. De opvang was voortreffelijk. Iedereen was present om ons te verwelkomen. Mark en Danny werden zelfs wat oververwelkomd want na één uur al lagen beiden in het 1500 m grote meertje First Lake te genieten van een verfrissend bad. Natuurlijk was onze aanwezigheid voor hun niet geheel onbaatzuchtig. Wij repareerden alle boten en zorgden er ook voor dat de club de nodige lokale publicatie ontving. Op de middag maakten we kennis met het echte American food systeem: Hamburger van slechtere kwaliteit dan de N.W.C.leden gewoon zijn aangevuld met broodje-worst en ketchup. Op het volleybalterrein werden na de lunch onze balvaardigheden beproefd. Hierbij bleek dat de dikbuiken, zowel de jongere als de oude, toch nog erg kwiek konden zijn. 's Woensdags begonnen de verschillen met Europa zelfs lijfelijk gestalte te krijgen. Luc verscheen op ons, door financieel noodzakelijk geïmproviseerd ontbijt, in George Michael-look. De stekker van zijn scheerapparaat paste immers niet. Buiten was ook niets veranderd. Er stond een stevige zomerbries, net nu we na al onze Hongaarse K4-avonturen weer over een betrouwbare boot beschikten. Voor de lunch gingen we voor de eerste maal naar het ouderlijk huis van Ken, de gastvrije hoofdtrainer. We konden er alle dagen naar believen eten, slapen T.V. kijken, de was doen en drogen. Het was er een open-huis. Na het eten bezochten we de **mal**, een reusachtig winkelcomplex naar Canades model. Guy vond er in een gadshop direct zijn gading. Ondertussen waren Dorian en Danny bij de kapper. "Ze kunnen er nikske van, die knippen er overal maar wat af" was de uitspraak van Dorian na hun bezoek. Effectief was het echter wel. 's Avonds, na het Belgisch Diner (friet, biefstuk, koude schotel), dat door onze trainers was bereid werd Mark nog eens belast met kopzorgen aangaande de tweede schoonheid in de club metname Kim.

De volgende dag waren de organisatorische afhandelingen aan de beurt: Foto's maken en handtekeningen geven. Ook waren onze eigen boten aangekomen. Na de vrije voormiddag gingen we 's avonds op **Lake Banook**, de wedstrijd baan, trainen. Vooraf echter ging er een zeer krasse uitspraak de lucht in door ons vrouwelijk lid Wendy. Zij beweerde: "Voordeelbanen bestaan niet, het is het manneke dat het doet." Toen ze echter een uur later de 250 m getrokken had in 1'12" was dit aan het "zware water" te wijten. Vrouwenlogica???

Vrijdag was weer een gewone zware trainingsdag. Zonder Wendy echter, die zich van ons afgescheurd had en alleen op Lake Banook zou gaan trainen. Hoe het ook was, in de vrije tijd won Geert de eerste uitgave van de lokale penthatlon en wij allen probeerden ons in **War Canoe** (C15) te manifesteren. De avond werd gevuld met Rambo III en een of andere film uit de afdeling "Adults only".

's Zaterdags kregen we onze Canadese bijnamen te horen: Ducky Big Nose, Mark Moestache, Hairy Stomack en Curly (Geert). In de avond, terwijl wij onze pizza's nog aan het verorberen waren kwamen Ann, Kim, Jeff en Peter, de vier trainers van Sack-a-wa ons ophalen voor een avondje in de stad. We mochten echter niet van onze trainers. Jammer.

Zondag 23 juli was voor de Sack-a-wa club een drukke dag. Er waren aldaar wedstrijden voor min-10-jarigen. In België onvoorstelbaar maar in Canada alle-daags. Meer dan 100 kleine spruiten in de boot en geen enkele die omkippte. Ook wij namen deel aan het C5-evenement voor ouderen. We kwamen wel aan, maar doordat wij zo snel gingen vloeiende de boeg golf vinnen en zonken we op de finischlijn. Later bleken we gewonnen te hebben omdat de anderen allemaal gedeclasseerd waren.

De volgende dag was het weer serieus! Na de zware training gingen we winkelen in Halifax en diezelfde avond kwam de vader van Guy aan samen met John Leukemans en Andre Vandeput. De eerste buien van de storm aangaande Wendy waren bemerkbaar. Uitspraak van de dag: Ik moet mijn zakdoek hebben, want ik lig elke morgen droog zonder dekens (? Mark ?)

Dinsdags zouden voor de laatste maal naar Sack-a-wa gaan. Na de botenweping in de voormiddag en een training in de namiddag werd 's avonds een barbeque ingericht voor alle vaarders. En dat ze daar ook lekker eten hebben konden we aan den lijve ondervinden. Tafels met lasagna, koude schotel, pizza, hamburgers, enz.... Er werden adressen uitgewisseld en bij sommigen ook een traantje weggepinkt. Er was zelfs een hele familie (ouders en drie dochters) die er als gespreksonderwerp Luc op na hielden.

Woensdag, de dag voor de wedstrijden moesten we verhuizen naar de universiteitscampus van Halifax. Wat we echter met tegenzin aanvatten bleek later zeer goed te bevallen. Voor de rest van de dag werden onze concurrenten in het oog gehouden.

Op de eerste wedstrijddag is het Belgisch succes nog compleet, geen uitschakelingen op de 500 m. Dit zal ook voor een deel te danken geweest zijn aan de vurige Sack-a-wa supporters. Een Oostenrijkse jongen was wel erg onfortuinlijk toen hij zijn paddel brak op de 250 m in K2. Toen we 's middags naar de Campus gingen zat het verkeer weer helemaal vast. Dit waren we gewend, doch dit maal was er een andere oorzaak: Er was iemand van de brug gesprongen en in zijn opzet geslaagd. In het restaurant aangekomen bleek Geert zijn eetkaart 's morgens bij de afwas te hebben laten liggen en kon hij ditmaal eens kritiek aan zichzelf uitoefenen. Omdat een trainer zich dient in te zetten voor zijn atleten gaf hij zijn eigen eetkaart aan Geert en diende de volgende dagen zelf, illegaal aan eten te komen. Mark werd een extra stimulans gegeven om hard te varen. Indien hij de finale zou halen zou hij van Dorian een beloning krijgen.

De tweede dag was het slecht weer. Maar koude met een sterke kopwind mocht ook op de 1000 m geen hindernis zijn voor de Belgen. Mark vond de herkansingen zelfs gemakkelijker dan in Spanje vorig jaar. Misschien konden de rondgaande dopinggeruchten wel betrekking op hem gehad hebben. Het hoofdnieuws op zaterdag was de vlucht van drie Roemenen. Luc Verduyckt durfde zelfs nog te vragen: "waarom ??". De voornoemde dopingperikelen bleken opgezet spel te zijn en wat het varen betreft waren de meeste prestaties zeker niet slecht maar toch onvoldoende voor finaleplaatsen op de 500 meter. Guy en Geert hun taak zat er op. Ze konden dus eens goed op stap. Met een beetje geluk vonden ze via enkele taalcursisten een illegaal café in de kelder van een huis. Het eerste bier op twee weken tijd.

Op zondagmorgen werd Geert reeds vroeg gewekt met het bericht dat Luc zijn toegangspas vergeten was. Door een misverstand echter werd hun meegedeeld dat Luc zijn pas terugevonden was. Nietsvermoedend keerde Geert dus terug in zijn slaap terwijl Luc zijn pasje nodig had. Ook op de 1000 meter geraakte België niet in de finale. Of Luc zo erg ontgoocheld was weten we niet maar toch zij hij: "Heb ik nu honger of denk ik dat?" Een uitspraak die kiplekkere mensen zelf toch wel kunnen beantwoorden. In de avond was er de afscheidsfuif in de koele ijsstadion en er

was geen alcohol zodat we om de voeten te warmen gedwongen waren danspassen uit te voeren op het ritme van de door een stel dikbuiken geproduceerd kabaal. Terwijl Danny zich in de Hongaarse ploeg nestelde en Mark zich met Wendy's vriendin bezig hield na het feest gingen Luc en Geert samen met Jeff downtown waar we plots wel zonder problemen binnenkwamen. In een café werd wat gedronken en met een taxi keerden we terug naar de school waar we ook Mark en later Danny weer ontmoetten. Allen onder invloed aten we gezellig een pizza om 0400 uur in de morgen in het gezelschap van onze Hongaarse kentekenplatenexpert en enkele lokale meisjes. Onze vriend Jeff was echter zo door de drank aangeslagen dat hij in Geert zijn bed zijn roes kon gaan uitslapen.

De vermoeide gezichten waren 's maandags diep getekend. Onze uitstap samen met de Zwitserse ploeg (2 dames en 1 trainer) naar een kustplekje waar eigenlijk niets te zien is en naar de mooie naam "Blue Nose" luisterde, stelde niet zo veel voor. Het was nu tijd voor onze terugreis aan te vatten. Nadat Mark toch nog afscheid had moeten nemen van de Noorse ploeg konden we een behouden terugreis aanvaatten. Dinsdagmiddag arriveerden we op Neerpelt station en hadden eigenlijk liever nog wat langer gebleven. Maar mooie liedjes duren niet lang..... G.I.